

siden, da Kommissionen afgav sin Betænkning og stillede sit Forslag, kunde den ikke regne med det private Initiativ som en saa virksom Faktor til Opgavens Løsning, som Lovgivningsmagten nu kan i dette Øjeblik. Den Gang var f. Eks. de samvirkende „Danske Plejehjemsforeninger“ lige i deres Vorden. Medens Plejehjemsforeninger den Gang fandtes spredte hist og her og uden Organisation, saa omfatte de nu hele Landet, Amter og Byer, med i alt 30 Foreninger med flere Tusinde Plejebørn. „Kristelig Forening for vildfarne Børn“, der har udfoldet en ualmindelig rig og i visse Stykker banebrydende Virksomhed, var slet ikke til, da Kommissionen sluttede sit Arbejde, men blev først stiftet 1898. Der kunde nævnes mange flere ny Udslag af det opofrende og menneskekærlige private Arbejde i det forløbne Tiaar. Men det anførte vil være nok til at begrunde Udvalgets Ønsker om, at Statens Indgriben paa dette Omraade maa ske i nøje Tilslutning til den private Virksomhed for ikke at svække denne, men støtte den ved at opfylde de Krav, som de ledende Foreninger maa stille til Lovgivningsmagten, nemlig om en fast Ordning under Statens Kontrol og Tilsyn, om større økonomisk Støtte og om Tilvejebringelse af et Organ, der kan skride ind og frakende daarlige Forældre Myndigheden over et Barn, saa dette kan inddrages under offentlig Opdragelse.

Udvalget skal derefter gøre Rede for de Ændringsforslag, der staa i Forbindelse med de paa pegede Hovedhensyn, og derefter sige et Par Ord om enkelte andre, hvis Betydning sammenlignelsesvis kommer i anden Række.

Ændringsforslagene Nr. 1 og 4 have til Formaal at give Værgeraadene et jævner og mere hjemligt Præg. Det kan i denne Skikkelse lettere samles, og med Hensyn til Hovedsagen, Udelukkelsen af Politimesteren, da vil man derved opnaa at give Raadets almindelige Virksomhed et langt mindre saarende Præg overfor de Hjem, hvor der maa skrives ind med Advarsler og Formaning o. s. v.

Udvalget tror, at Sættningen er fuldt betryggende, naar Ændringsforslag Nr. 5 tages med, hvorefter nemlig Underretsdommeren indtræder i Raadet, naar det paa Landet forhaabentlig sjældnere Tilfælde indtræffer, at de indledende Skridt til Forældremyndighedens Fratagelse skulle foretages.

Ændringsforslagene Nr. 15, 18 og 51 tage Sigte paa, naar Forholdene gøre det ønskeligt, at lade anerkendte private Foreninger træde til som Mellemlid mellem Staten og Børnene, idet der aabnes Adgang for Overværgeraadet til baade at kunne betro en saadan Forening at iværksætte den offentlige Opdragelse og den erhvervede Forældremyndighed over Barnet. Dette er i nøje Tilslutning til det bestaaende. Den sidste af de nævnte Ændringer gaar et Skridt videre, idet den bestemmer, at Foreningen kan paatage sig Udredelsen af det Bidrag, der ellers efter § 48 skal paalignes Forældrene. Udvalget tillægger denne Ændring megen Vægt. Barnet bliver Foreningens Barn, og Foreningen kommer til at staa i nærmere Forhold til Hjemmet. Den foreslaaede Ordning er ogsaa i nøje Tilslutning til det bestaaende, idet mange Foreninger betale et klækkeligt Tillæg til deres Børns Plejeløn, hvor denne er for lavt ansat af Kommunen eller andre. Derved knyttes tillige den private Godgørenhed og Hjælpsomhed paa en tiltalende Maade fremdeles til de virkende Foreninger.

Blandt andre betydningsfulde Ændringer, der kræve en nærmere Omtale, skal fremhæves Nr. 37. Igennem de af Udvalget førte Forhandlinger med Forstandere for Opdragelsesanstalter og med de ledende Mænd indenfor Foreningernes Arbejde er det kommet til Orde fra alle sagkyndiges Side, at det private Initiativ ikke magtede at overtage de ældre, særlig vanartede Børn. Kravet om Statsanstalter for saadanne er fremsat enstemmigt. Her til kommer, at Udvalget maatte betvivle, at det var pædagogisk forsvarligt paa samme Anstalt at have Børn paa 12 Aars Alderen sammen med halv- og helvoksne til Dels